

Μυρμηγκοδιασκεδάσεις

Φίλοι για πάντα...

(η συνέχεια)

Παιδιά γεια σας.

Ο Λίλης είμαι. Δεν με ξεχάσατε ε; Εγώ πάντως σας πεθύμησα πολύ. Και τον προηγούμενο μήνα ήθελα να σας γράψω αλλά να, δεν είχα και πολύ κέφι. Για όλα φταίει ο φίλος μου ο Μίμης και ... ο εαυτός μου, ο εγωιστής – ο εγωίσταρος Λίλης που συχνά με βάζει σε μπελάδες.

Ο καβγάς μας, που όπως σας εξήγησε η Κατερινούλα, ξεκίνησε στον μυρμηγκοσφαιροαγώνα φούντωνε μέρα με τη μέρα. Στο σχολείο δεν μιλιόμασταν και τα απογεύματα παίζαμε πάντα σε αντίπαλα στρατόπεδα. Στην αρχή το μόνο που ήθελα ήταν να τον πληγώσω αλλά τώρα μετανιώνω, μετανιώνω πικρά.

Μου λείπει ο φίλος μου, τα παιχνίδια μας, οι πλάκες μας. Θέλω να ξαναγίνουμε όπως πριν μόνο που πρέπει να ζητήσω συγγνώμη. Μα δεν μπορώ. Στ' αλήθεια προσπάθησα, προσπάθησα πολύ αλλά μάταια. Μόλις βρεθώ μπροστά του ξαναθυμάμαι αυτά που μου είπε και ο θύμος μου κλείνει το στόμα και δεν μπορώ να βγάλω μιλιά. Φυσικά και ο Μίμης δεν βοηθάει την κατάσταση, το ίδιος εγωιστής με μένα. Μόνο ένα θαύμα θα μας φέρει κοντά.

Παιδιά δεν μπορώ να σας στείλω αυτό το γράμμα. Το Πάσχα, η μεγαλύτερη γιορτή της αγάπης πλησιάζει, κι εγώ αντί για αγάπη σας γράφω για καβγάδες και κακίες. Θα περιμένω. Πού ξέρετε ίσως και να γίνει το θαύμα.

.....
.....
Η καμπάνα ηχούσε χαρμόсуνα. Τότε όλοι μας χτυπούσαμε με δύναμη τις κεραίες μας και αγγίζαμε τις κεραίες των γνωστών και συγγενών μας, θέλοντας έτσι να εκφράσουμε τη χαρά μας για την ανάσταση του Θεού μας.

Την ώρα λοιπόν που έσκυβα προς το μέρος της Κατερινούλας πήρε το μάτι μου τον Μίμη που δισταχτικά ερχόταν προς το μέρος μου. Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει δυνατά. Έκανα να τρέξω αλλά με πρόλαβε ένα δυνατός θόρυβος. «Κροτίδα», σκέφτηκα προτού βυθιστώ στο σκοτάδι.

Με το που άνοιξα τα μάτια μου αντίκρισα πολλά μάτια να με κοιτάζουν με αγωνία. Η κατάσταση ηρέμησε όταν κατάφερα και στάθηκα στα πόδια μου. Προσπαθούσα να τεντώσω το πονεμένο μου κορμί όταν ένιωσα ένα ελαφρύ σπρώξιμο από πίσω.

Γυρίζω και τι να δω. Τον Μίμη να με κοιτάει με ένα πονηρό και αβέβαιο ύφος. Τον έσπρωξα και εγώ και η συμφιλίωση ήταν πια γεγονός. Αυτό ήταν, τα περασμένα ξεχάστηκαν με μιας.

Το δικό μου θαύμα έγινε. Το ζητούσα απ' τα βάθη της καρδιάς μου και ο Χριστός δεν μου τ' αρνήθηκε.

Εσείς πιστεύετε στα θαύματα; Και αν ναι ποιο θαύμα θα θέλατε να γίνει στη δική σας ζωή;

Θα περιμένω με αγωνία τις απαντήσεις σας στη διεύθυνση που ξέρετε:
Αρχιμήδους 14, Αραδίππου 7103 ή στο μείλ gai.loui@cablenet.com.cy

Ο παντοτινός σας

φίλος, Λίλης

